

Rade D. Jolić: **IZNENADI ME**

BIBLIOTEKA RAZVIGOR

Knjiga br.2

RADE D. JOLIĆ

IZDAVAČI

JU Centar za kulturu - Berane
TOKOVI – časopis za naučna,
književna i društvena pitanja

Za izdavače:

Vesna Novović i dr Draško Došljak

Urednik:

Velimir Ralević

Recezeni:

Vukman Otašević
Velimir Ralević

Kompjuterska obrada i fotografija:

Rade D. Jolić

Kontakt

jolicrade@gmail.com

Štampa

PEGAZ - Bijelo Polje

Tiraž

350

IZNENADI ME

Berane, 2010.

Riječ autora:

Nakon dvadesetak godina, odlučio sam da objavim svoju prvu zbirku pjesama. Ona se pojavljuje u vrijeme kada malo ko čita, a i malo ko piše poeziju, što je i jedan od dodatnih razloga da se upustim u ovu literarnu avanturu.

Za ovaj dugi vremenski period napisao sam veliki broj pjesama koje su rasute po raznim sveskama i papirićima. Želio sam neke da „spasim“, bar one koje su objavljivane. Tako, u ovoj zbirci nalaze se samo one pjesme koje su objavljivane u zbornicima, književnim listovima, novinama, TV-u i radiju, a i one koje su nagrađivane na književnim konkursima.

Ovih 4549 riječi posvećujem, poklanjam mojim srećama, mojem smislu, mojim jabukama- Luki i Kseniji.

INTRA MUROS

PJESMA

Pjesnik je školjka
Ljubav
Zrno pijeska
A pjesma biser
I samo oni
Koji rone na dah
Koji mogu
Da dohvate
I ogrebu morsko dno
Mogu se okititi njome

UZEĆU BOGA IZ MOJE GLAVE¹

Uzeću Boga iz moje glave
I nazvaću ga tvojim imenom

Pohvataću sve anđele i vile
I svi će se oni okititi tvojim imenom
knjeginjo moja

Pomiješaću te sa krvavo crvenim vinom
I sa njim zaliti sve rane na duši
Dušo moja

Uzeću Boga iz moje glave
I nazvaću ga tvojim imenom

¹ *UZEĆU BOGA IZ MOJE GLAVE* je prva moja objavljena pjesma – SLOBODA, 1989. godine.

JOŠ JEDNA LJUBAVNA PJESMA BEZ NASLOVA

Mojoj Miri

I baš kad sam obje ruke
Prekinuo
I baš kad sam obje noge u koljenu
Izlomio
I jezik zubima otkinuo
I baš kad sam se
I tvoga i moga Boga odrekao
Dođe san ko izdajnik
Sa zrnem u njedrima
I reče

JA SAM ONA

Ne bih mu ja dozvolio
Nego on sam tako dođe
I ništa ne pita
Pa pod trudno srce oganj raspalio
A vatra ko vatra
Luda i vesela

Čeka miris nerođenog mesa
A bješe to ono zrno
Što ga ona i ja tražismo
Horizontalno golišavi i živi
Dok su nas jata kokošaka ubjeđivala
Da je njihovo

A mi im lijepo i nježno
Rekosmo

IŠ

I baš kad sebi iskopah vid
San reče

POGLEDAJ ME

I kad uši gogovski odsjekoh
On poče da pjeva
Da izluđuje
I mami
I kad mi srce u šaci otkuca kraj
Tada i on stade
Skide šešir
Zabaci frak
Pokloni se dostojanstveno
Zatim pogleda u svjetlost
Baš kao što rade glumci na pozornici
I reče

JA SAM NADA

I ništa mi drugo ne ostade
Nego da spavam
I njenim rukama da milujem
I njenim očima da gledam
I njenim jezikom da ljubim
I da ponovo čekam
Bezgrešno začće novog života

UZALUD

Ti poče nešto da tražiš
A ja ti kupih kera
Ti poče da se učiš da moliš
A ja ti kupih ruke za molitvu
I najmekši ćilim
Ti poče da gledaš
A ja ti kupih mikroskop
Ti riješi da se naučiš da ljubiš
A ja ti šake napunih zemljom
Ti pomisli da pokušaš da voliš
A ja kupih jednu ovcu
Jedan kotao
Jedno ćebe
I odoh na Komove
Da gledam kako se pare oblaci
I čekam kišu

RAZGOVOR

- Da li si me nekada prevario?
- Naravno da jesam!!!
- Jesi?! Zašto?!
- Pa, to je zbog pjesme!
- I samo zbog toga?!
- Kako - samo?!
Ja sam pjesnik,
a vođenje ljubavi je umjetnost.
Umjetnost je kada uspiješ
da svojim šakama
i svojim usnama
dovedeš tijelo nepoznate žene
do drhtaja,
do grča,
do vriska.
To je majstorija,
maštovitost
- Varaš li me i dalje?
- Naravno da te varam!
Još pišem,
još imam inspiraciju.

Da te ne varam
život bi bio monoton,
a pjesma bi nestala.

- Voliš li me?
- Obožavam!!!
- Koliko?
- Volim te do jednog skrivenog mjesta
u univerzumu
gdje se ovog trenutka
rađa planeta, plava planeta,
u obilju ljubičaste boje.
A sada, ćuti!
Spavaj!
Moram da pišem.

E, PA, NEKA

Neki vjetrovi i oblaci
Oči povadiše gore
Oko plavetnila
A odade ih plastična kesa
Ambalaža čovjeka ovog vijeka

Ali neka

A ti bi nešto da miriš
Sa štetnim zubima
Od onog **R** iz mog imena
Najviše spominjanog kroz kletve
A ja se smijem tebi krezuboj
Kroz dno od čaše
I tvom nadimku MIROTVORKA

E pa neka

Ti ugrija ruke i zube na šporetu
Ono radi fizike
Pa mi se ko zmija primače
I reče VOLIM TE RADE
A ja crkoh od smijeha

E pa neka
Dobro je što crkoh
Ali baš dobro

(1991.)

OVO JE NJENA PJESMA

Ulazio sam danas u stan
I tražio te u svojoj vitrini
Među figurama od alabastera
I kristalnim čašama
Gdje sam sebi obećao
Da ću te čuvati
Ako budeš sa mnom

Gledao sam tu prazninu
To crno ništa
Taj vakuum koji sve guta
I moju pesnicu
I sto
I knjige
Poželio sam da poskidam sva ogledala
I sve portrete sa zida
I da se isplačem

Dobro da se isplačem
I glavu bih zabio u zemlju
Ali se bojim
Da ne iznikne
Nešto grdno i mučno
Kao kolebanje

Jednom si poželjela da ti napišem pjesmu
Da se osjetiš nečijom
I ženom
I evo
Ona je tu

Crnokosa

Dugokosa

Znam da koliko te sad volim
Mogu te voljeti još i više
A to me ubija
I po navici otvaram prozor
I pomalo zaurlam
Ludosti moja
Nije ovo Leta
To je Lim
I ovaj čovjek nije Haron
Već sam to ja
I ne veslam
Nego se koprcam i davim
U tvojim i mojim Beranama
Ovo je tvoja pjesma
Znam da u njoj nema riječi
Koje će zatisnuti
Svaku poru na tvojoj koži
Ali znaj da ih imam još u sebi
Koje se kotrljaju i zveče
Po mojim ambisima

Crnokosa

Dugokosa

Poklanjam ti pjesmu
I znaj da koliko te sad volim
Mogu te voljeti još i mnogo više
A to me ubija

AKROBATA

Mnogo dana
I još mnogo više godina
Išao sam na rukama
U stalnoj nadi i želji da ispadnem
Da me ispljune Zemlja
U nebo
Od svega toga
Dobio sam
Samo jednu planetu na glavi
I ljepljivo blato na šakama

REKLA JE ...

Rekla je da me goniti treba
Kao kakvu zvijer
Rekla je da će mi sve zube polomiti
Bude li još jednom
U moju dušu ušla
Da će me spaliti
Pred razjarenom masom
Kao vješticu
Na sred trga

Rekla je da me gledala pijanog
Kako sam preplivavao ulicu iz objesti
I da me vidjela
Kako se smijem svom ludilu
I dok urličem
Pokušavajući da uplašim BOGA

Rekla je da za svaku izgovorenu riječ
Trebalo da imam oružni list
Kaže
Riječima ubijam
Rekla je da će me povesti
Ravno đavolu
Pljunuvši na krst

Prinijela mi u poljubac
Skupljena usta
Da me pojede

(1989.)

A TI KAO VODA

Letjela mi po leđima
Pijukala u šaci
Gnijezdila mi se u oku
A po mojim rebrima
Tražila boju svoje pjesme
Djevojko što umjesto ruku
Imaš krila

Pod tvojim sam krilom
Dosanjao nebo
A ti kao voda
Pod pritiskom mojih zabluda
Se smijala
Pa me rasanila
I istekla mi kroz šake

Na kraju svega
I početku kraja
U zaboravu

San te čini vječnom
Ogromnom
Ali dovoljno malom
Da mogu da te progutam
 Djevojko što umjesto ruku
 Imaš krila

(1995.)

RIJEČ

Ne tražim ja riječ
Ona je u meni
Pomiješana sa pljuvačkom
Zemljom i snovima
A imam i velike šake
I oči
Samo ne umijem da je izvajam
I oživim
Ne tražim ja riječ
Nego ona mene proganja
Lovi
Razapinje
I
Ubija

SLUTNJA

Uzalud lud
Iščekujem slutnju
I prelistavam bestselere
Tragedije ovog vremena
Stranice su od ogledala

Šakama zatvaram
Sve otvore
Na gnjiloj i truloj masi među ušima
Da se ne bi oteo
Ni jedan zvuk
Da ne iskoči ni ono gorko
Iza zuba
Da ni žuč
Nema kud da iscuri

Na dnu ambisa
Pronalazim nove ambise
Gdje srećem sebe
Sve mlađeg i mlađeg
Kad naiđem na kolijevku
Prevrnuću je u Lim

(1996.)

MOŽDA SE PRETVARA

I dan umire
Isto kao i čovjek
Samo se malo protegnu brda
Samo za kratko ti sve bude jasno
I onda ti oko ispadne
U šoljicu sa crnom kafom
Pomisliš
 Možda je varka
 Možda se samo tako pretvara
Prineseš glavu prozoru
A dan ne diše
Samo tamni
I stoji po zemlji
Već stara postavka stvari
Kuju će sutra
Hrabri ljudi da remete
Malo nervozan
Izađeš na cestu
Ružno is sporo hodajući
I zagleduješ izlijepljene čitulje i plakate
I tražiš svoju sliku iz mlađih dana
A tako si i naučio čitati velika slova
Šetaš polako

Sa rukama na potiljku
Sa florom od obrva na čelu
Mašeš prolaznicima
Loše isplatljivim ljubavnicama
I tražiš
Uzrok svoje korote
Koja je možda u bolu
U noći
U vrisku
Ili
U svojoj snazi
Da se izdrži
Još jedan ovakav dan

(1993.)

UMORNA PJESMA

Ugasi jezikom svijeću
Nek zapuckaju
Kapi pljuvačke
Dodirnite plamenom
I osjeti
Jedinstven poljubac tame
Pomiluj me po kosi
Zabij mi prste u očne duplje
I počesi mi čelo iznutra
Stalno me zasvrbi
Kad osjetim
Toplinu i sigurnost zagrljaja
Skupi koljena
Hoću glavu da ti stavim na krilo
I da pokušam da se odmorim
Od svega
Hronično sam umoran
Pričaj mi o nečemu uzaludnom
To najbolje pričaš
Tu si najubjedljivija
Pričaj mi ponovo
Kako je nekada davno
U nekoj carevini

Živio jedan car
Koji je imao sve osim
Osmjeha ...
Pričaj
Dok ja ispijam oko iz čaše vina
U kojoj još krvari mjesec
Izboden kišnim kapima sa prozora
Pričaj
Pričaj i bodi me iglom
Ne smiješ prestati
Jer ako prestaneš
Uspavaću se
A ako se uspavam
Ovaj umorni putnik
Prespavaće život

LJUBAV

Ljubav je najveća obmana univerzuma
koja je uspjela da stvori i održi čovjeka

1992.

BOŽE
GOSPODE BOŽE
Šta rade ono sotone

Kažu da igraju
Jednu od svojih
Najuspješnijih
Pozorišnih uloga
Glume
ČOVJEKA

(1992.)

ZABLUDA

Druga riječ
Liječi prvu
A obje su bolesne
Druga ruka
Pomaže prvoj
A obje su svezane
Druga glava
Opominje prvu
A obje su lude i senilne
Druga žena
Savjetuje prvu
A obje su nemoralne
Druga planeta Zemlja
Uvjerava prvu
A obje su pred uništenjem

(1992.)

BEZIMENA ZEMLJA

Ova ulica nema ime
Imala ga je
Ali je od kiše izrisano
A mještani su zaboravili
Šta je to pisalo na limenoj ploči
Bili su zaneseni
Poslom
Kockom
Cirkusom
I nisu zapamtili njeno ime

Ovaj grad nema ime
Imao ga je prije velikog snijega
Ali kada se on istopio
Nestali su svi njegovi tragovi
Putokazi
Građani su bili zaneseni
Poslom
Kockom
Cirkusom
I nisu zapamtili njegovo ime

Ova zemlja nema ime
Imala ga je

Ali su u požaru
Izgorjele sve knjige
Sve geografske karte
A ljudi
Ljudi su loši učenici
A i bili su zauzeti
Poslom
Kockom
Cirkusom
Pa nisu zapamtili njeno ime

GOSPODE BOŽE
Zaboravio sam svoje ime

(1994.)

SEDAMDESETOGODIŠNJAK

25560 dana
Neizvjesnosti
Borbe
Smrti
Gladi
Patnje
Hladnoće
Bola
Gubitka
Laži
Vatre
Prevare
Pakosti
Zablude
Krvi
Psovke
Osvete
Otimanja
Lukavstva
Zluradosti
Progona
Bolesti

Stresa
Vriska
Interesa
Kajanja
Mržnje
Muke
Gluposti
Destrukcije
Memle
Zadaha
Halapljivosti
Zla
Kuknjave
Izdaje
Kletve
Straha
Neznanja

I

7 dana
Stvaranja
Dodira
Boje
Riječi
Zvuka
Sklada
Toplote

52 minuta je i više nego dovoljno
Da se razmisli o smislu životarenja
O mjeri

Posljednjih 6 sekundi je vrijeme
Ostavljeno za samo jedan osmjech
Jedan uzdah
I da oko podvuče crtu

BROJALICA

Jedna glava
Dvije glave
Tri glave
I nož
 Jedna glava

Jedan čovjek
Dva čovjeka
Tri čovjeka
I bolest
 Nada

Jedna zemlja
Dvije zemlje
Tri zemlje
I mržnja
 Vakuum

MI SMO GENERACIJA...

Mi smo generacija
Koja je najviše mahala
I kojoj su najviše mahali

Mi smo znali
Da po nekoliko sati
Čekamo u redu
I čekamo
I čekamo
I čekamo
Da pored nas prođe
Visoko podignuti
Dugački
Valjkasti
I čvrst predmet
Pun duboke simbolike
A mi smo tada
Izbezmljeno srećni mahali
Pjevali
Krkljali
Zamaknuti neophodnom kostimografijom

Mahali smo im
I mahali su nam oni i kasnije
Sa dva

Pa sa tri prsta
Pa opet sa dva
Pa opet sa tri prsta
Vozeći se na velikim kamionima
Okićeni šarenim platnima

Mašu nam oni i danas
I ovog trenu
Stalno
Ali sada samo sa jednim prstom
Dok se mi
I dalje omađijani
Smješamo
Gurkamo
I spotičemo
O razbacane putokaze
Kape
Motke
I nade.

Mi smo generacija
Kojoj su najviše mahali
I koja je najviše mahala

KAZNA

Ako neko danas pomisli da je srećan
Onda je glupo hrabar ili lud
Trećeg nema

Ja te tražiti neću
Dovoljno je da znam da te ima
A to nikome neću reći
Neću im ni naslutiti da postojiš
Tako je bolje
Tako su oni saznali
Da postoji zlato
Pa ovu planetu oskrnaviše
I srce joj iskopaše
I za sobom vrtače i ambise ostaviše
Zbor bisera
Mora preoraše
Zbog gladi
Ime izgubiše

Zbog mržnje sebe uništiše

Moj si
I TI i ONA
A i da nisi

Ja to tako osjećam
Čovjeku je nezamislivo
Da postoji nešto divno
A da nije njegovo
Ako nije njegovo
Onda ne postoji
Jer nešto savršeno
Svačije ne može biti
To nam je kazna

I zato budi tu
Gdje si sad
Ne javljaj se i ne diši
Okameni se kako bi opstao
Zubi kad osjete led
Ustuknu
Osjete bol
A kad se zariju u toplo
I meko
Polude

Da li je teško živjeti
Ako znaš
Da je život
Samo
Nestrpljivo iščekivanje smrti

Kako jedno savršenstvo
Može da stvori
Jedno takvo nesavršenstvo

Znam da nećeš progovoriti
Zato te i pitam
To mi daje nadu
Snagu
I ovo moje tijelo na štakama
Čije su noge za zemlju svezane
Još samo ovaj ponor da prevali
Da se planeti usta zatvore
Da sve začuti
I sve zanijemi
Da se sve smiri
Dok mi se srce porađa

MOZAIK

Zaustih nešto da kažem
I to što zaustih
Pojedoh
Pa mi to zaprije
I umrijeh
Ali
Ipak samo je to aorist
Jer sada trčim
Za nekim ludim bojama
Da ih upletem među ove šare
I sklopim
21. mozaik po redu
Strašan
Pun prevare i odmazde
Trčim od ega ka egu
Pa iza ćoška do trećeg ega
I sve tako do enganja i jednoglavljena
Trčim i zavidim
Svima onim

Koji su mogli da se rode
A nisu htjeli
I zavidim svim prevarenim
Koji kada su se već rodili
Ne mogu da vide
I ne mogu da trče

ŽEĐ

Ostavo je neprospavane
Noći
Karte
Požudu
Ostavio je
Davno ostavljene snove
Koji su se godinama
Lomili po njegovoj glavi
I sa zavišću
Brojali svaku kap
Ostavio je ime
Za koje su ga godinama ubjeđivali
Da nije njegovo
A da je pravo njegovo
Toliko komplikovano
Da se ne može zapamtiti

Sve je ostavio

Ostavio je
I crvenokosu konobaricu Rozi
Srednjovječnu djevojku bez jedne sise
Koja je služila žestoka pića
Samo lijevom rukom

Sve je ostavio

Ostavio je i tebe
Svoju učiteljicu smijeha i smisla

Sve

Ostavio je otisak čela na šanku
I sedam punih čašica
Uvoznog tamnog konjaka

Sve je ostavo
Pa i to sve
Jer pod tolikim teretom
Ne bi mogao da krene
A bilo je krajnje vrijeme

Sve je ostavio

Poslije nekoliko dana
Umro je od žeđi

PIH

I ovo rano buđenje
Bol u desnom ramenu
Spremanje za posao
I posao
PIH

Blato
Stajanje
Čekanje polumrtvog šarenog
A prepunog autobusa
I zahvaljivanje
Na ustupljenom sjedištu
U ime moje stražnjice
PIH

Isti ljudi
Mirisi
Ista mučnina u stomaku
Zbog neizvjesnosti
Ista hrana
Isto sutra kao ovo danas
Isti snovi

Stari đavo
PIH

I jednoj kasirki u prodavnici je teško
Kojoj iz pluća provali
PI
A ja joj savjetovah da doda još H
Da osjećaj bude potpun i iskren
E PIH

I baš dok sam ležao na šinama
I razmišljao o svemu
Pa i tome PIH
Zagledah se u punačke oči
Jedre obraze i grudi
I jednu nesreću
I baš kad htjedoh da je upitam
Da li mu je pravo ime
Nikolaj Rajevski
Naiđe voz
PIPIIIII PIIIIIIII PIIHHHHH PIIIIIIIIIIHHHHHHHH
E baš PIH gdje baš sad da naiđe

IZNENADI ME

Iznenadi me
To još nisam doživio

Iznenadi me
Makar me ubila
Makar mi ubila oca
Onako golišavog
I raspuvanog
Kada je pomislio
Da mi dodirne majku

Iznenadi me
Sada
Ovog trenu
Ne misliš valjda
Da ću živjeti
Do kraja svog života
Pa nisam ja
Crkve rušio
Da budem
Toliko kažnjen
Da toliko kotrljam
Po ovom kamenjaru
I
Jedem

ČETIRI VRANA KONJA

Pod kopitama četiri vrana konja
U vodi i zemlji
U vatri i vjetru
Između znojavih butina
Razmičući karlične kosti
Promolih glavu

I bol
I vrisak
I mrak
I studen
I vidjeh zabrađenu ženu
I čuh njen sluđeni glas

Ćut

Ne smij se toliko

Plakaćeš

I da ne bješe uplašena i nesigurna
Ne bih znao
Da mi je majka

Nisam uspio ni da kažem

Majko
Spasi

Boli
Strah me majko

Po stotinu puta
Izlomih sebi zube i vilicu
Pa oputom zaših usne
Da se slučajno
Nekad
Ne nasmijem
Da mi lice ne osjeti ukus prevare
I laži

Rodih se sa stotinu godina
Sa hiljadu i stotinu godina
Rodih se
I počeh da puzim i gmižem
Sa kletvom na vratu
I kaznom da se vječno nadam

II

Pod kopitama četiri vrana konja
Tužbalice me naučiše da govorim
Šta da oblačim
Laž da bježim
Radost da strepim
Lim me nauči da se divim
I da se najljepše ne može zagrliti
Niti ukrotiti
Lim me nauči da je krv voda
I kad se nje napiješ
Luda glava više ne zaboravlja
Sve pamti
I sjetiće se
Gladi
Smrti
Progona
Vriska
I biva još veća i još luđa
A Lim sve dublji
Ponosniji
Prkosniji
A četiri vrana konja
Sve goropadnija

I gaze
I gaze
I gaze

III

Pod kopitama četiri vrana konja
Sve tutnji
Sve se lomi
Bježi čovjek od čovjeka
A od obojice bježi sluđena umjetnost
U neke krugove
Kocke
I nakaze
A đavo gleda
Sebi ne vjeruje
Đavolski se smije
A ja vrištim

Sve gori
Gori
I gore gori
Sve mi gori

Feniks iz rerne gundža

Čovjek je podsmjeh prirodi

Tutnji
Sve tutnji
Tutnje gromovi
I Lim tutnji

Drobe se lednici
Tutnje i škripe oglodana rebra

Tutnje prazne riječi
Tutnje čizme i bezumlje
Sve tutnji

Sve tutnji

Sve se lomi

Prerodila mi šljiva
Pa se izlomila
Lome se pogledi
Lome se satovi i kompasi
Lome se čela i snovi
Sve se lomi i sve vapi
Za mjerom i skladom
Sve vapi
Sve se boji
Sve se lomi
Sve tutnji
I sve gori

IV

Pod kopitama četiri vrana konja
Svaka glava vapi za oprostom
Svaka daska misli da je dio krsta
Lim čezne i sanja za mojim likom
A ja ne sanjam
Samo se krijem
Bježim
Klatim
Koracima spajam obale i virove
I čuvam nešto što nemam

Ovdje ničega nema
Nema vremena za tebe
I nema vremena za mene
Nema ni strana svijeta
I nema snova
Nema milosti
Ni razloga
Nema ni greške ni pokajanja

Nema

I nema vremena za tebe
I nema vremena za mene

Ni zvuk to nije bio
Ni bol to nije bio
Nije bilo ni snova
Ni razuma
Ni mladosti
Sve je to bila luda varka
Ovdje se rađaš star
I čitavog života
Samo sebe sažaljevaš
A da nije tako
Mrtvi bi se sami sahranjivali
Pored srca
Limom mi prođe barka
Sve zakupi
I ponese sve što ostade
I nestade
Ovdje ničega nema
I nema vremena za tebe
I nema vremena za mene

I sve vara
Sve tutnji
I sve gori
I sve teče

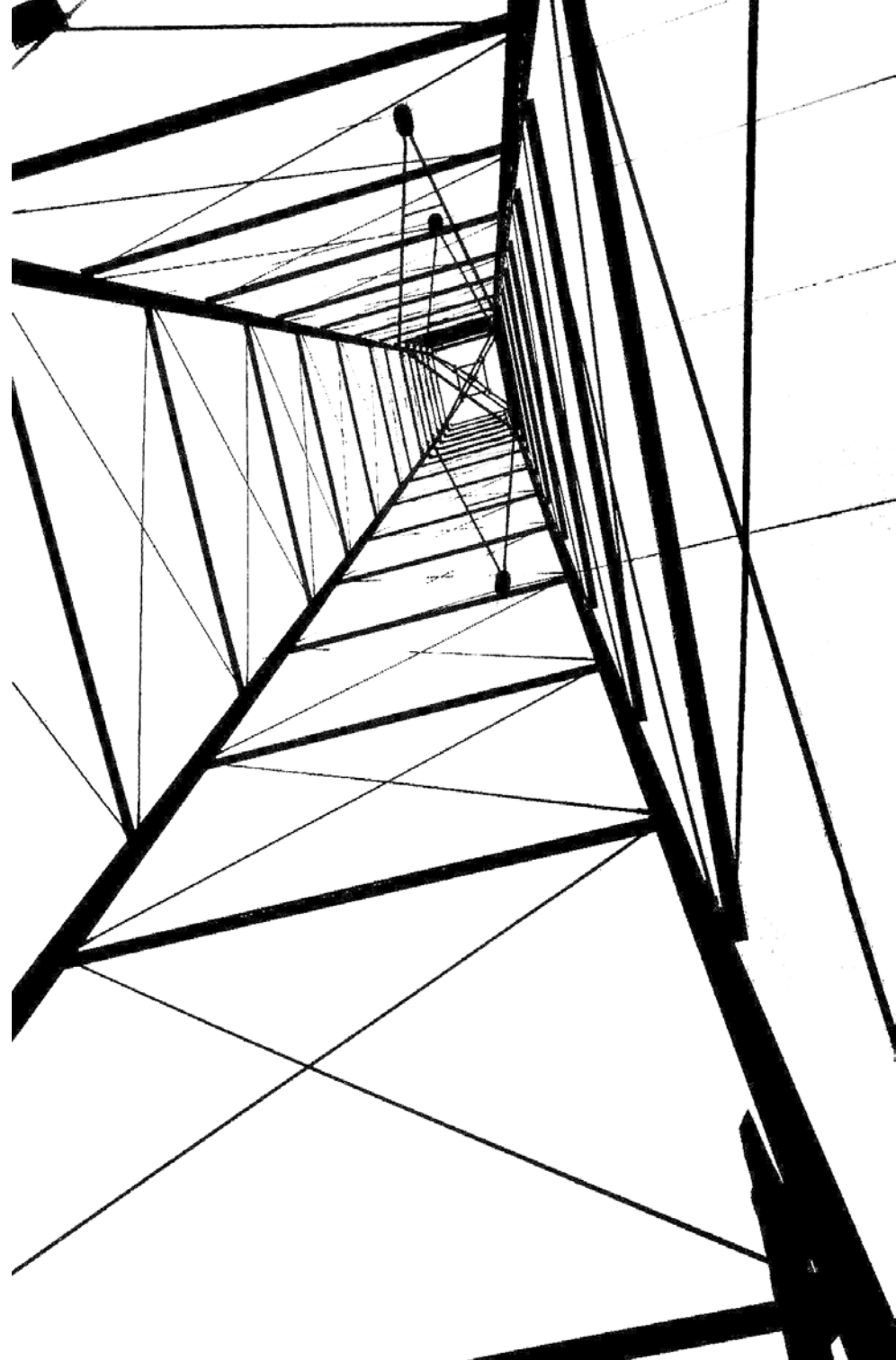
V

Pod kopitama četiri vrana konja
Četiri kosača
Kose prazninu i tamu
Pred njima sve pada
Sve nestaje
Sem zvuka
Koji mjesto srži živi u kostima
A konji još življi
Još luđi
Skaču
Njište
Gaze

Nad čelom mi utabaše zemlju
Nad glavom mi kamen razdrobiše
Travu mi ubiše
I osta prah
Pa i njega
Na kopitama odnesoš

I
Mrak
Rodih se sa stotinu godina
Rodih se sa hiljadu i stotinu godina
Rodih se

A nisam živio
I nisam se osmjehnuo
Ni ime nisam zapamtio
I
Kraj

SLOVO O PJESMAMA

*K*ada smo, bez griže savjesti, u čoporu kidisali, pregazili i izranili mnoge vrijednosti – duhovne i ljudske, tihi i nenametljivi, počesto ironični Rade Jolić, ostao je da brani, koliko je to u njegovoj moći, ideal o ljubavi, život dostojan čovjeka, poeziju. Koliko će se ostvariti odgovoriće vrijeme, ali želja za ostavljanjem časnog traga pod suncem i na papiru, njegov je istinski zavjet.

Jolićeva pjesma, kojoj je povod i najmanja sitnica, često je sazdana od gorkih duševnih stanja koja, nerijetko, zbunjuju i samog autora. On uporno bježi u svoju ljušturu, vjerovatno s pravom, ne prihvatajući mrvice svjetlosti, ne pristajući na djelimično nebo. A sebe, kao duboku tajnu stvaranja, zna to dobro i Jolić, teško je, gotovo nemoguće objasniti.

Kako godinama vođen svojom pjesničkom zvijezdom, ovo je Jolićeva prva knjiga. Sa njom dokazuje da ima čulo više, u odnosu na druge. Sa njom snažno i jasno ucrtava svoj, sudeći po stihovima, predodređeni put...

Velimir Ralević

SADRŽAJ

<i>Riječ autora</i>	5
INTRA MUROS	7
Pjesma	9
Uzeću boga iz moje glave	10
Još jedna ljubavna pjesma bez naslova	11
Uzalud	13
Razgovor	14
E, pa, neka	16
Ovo je njena pjesma	17
Akrobata	20
Rekla je	21
A ti kao voda	23
Riječ	25
Slutnja	27
Možda se pretvara	29
Umorna pjesma	31
Ljubav	33
HOMINEM QUAERO	35
1992	37
Zabluda	38
Bezimena zemlja	39

Sedamdesetogodišnjak	41
Brojalica	44
Mi smo generacija	45
Kazna	47
Mozaik	50
Žeđ	51
PIH	53
Iznenadi me	55
ČETIRI VRANA KONJA	57
Slovo o pjesmama	69

SPONZORI ZBIRKE:

Sava osiguranje – MONTENEGRO

JU Srednja sručna škola – Berane

JP Vodovod i kanalizacija

Obuća *Minja*

CIP